

La sospita permanent

Tot fa pensar que allò que no havia aconseguit l'oposició amb les seues crítiques, ni la premsa amb les seues revelacions, ho està aconseguint el mateix govern i el seu partit: cada vegada hi ha més gent convençuda que, efectivament, la *corrupció* és una malaltia que ha arribat a infectar tot el cos polític del país. A força de magnificar escàndols grossos o petits, d'acusar-se uns i altres mútuament de les mateixes coses, de destapar afers amb proves o sense proves, de provocar entre tots un estat de sospites mai resoltes, la societat està a punt d'arribar a un estat en què la presumpció de culpabilitat substitueix progressivament la presumpció d'innocència.

La realitat mateixa de les coses és la primera causa del creixement de la desconfiança. Hi ha massa casos, coneguts i comprovats, des de les altes esferes del govern fins als ajuntaments més petits, que demostren cada dia en concret allò mateix que després es vol negar *en general*. Els organismes

públics, l'administració i els seus annexos, estan plens de càrrecs ben remunerats ocupats per persones que tenen com a principal mèrit la fidelitat política, l'amistat o el parentiu. Els centres de poder esdevenen massa sovint centres per on circulen les influències, la informació privilegiada, els favors, les concessions, i on els criteris *subjectius* dominen per damunt de l'interès col·lectiu. Estranyes empreses, diners de fosca procedència i de més fosca destinació, apareixen i desapareixen amb facilitat excessiva. I així podríem continuar.

Que això afecta només una minoria de la *classe política*, no es pot negar. Però alhora *infecta* tota la resta: tots els que consenten, saben, callen. Més encara tots els qui, arribat el cas, neguen la veritat de coses que saben que no poden honestament negar. Perquè aquesta és la segona causa, i potser la més important, de la difusió de la sospita: la negació sistemàtica. I ací el govern socialista, i el PSOE en tots els seus nivells i administracions que controla, té la més gran responsabilitat: ha permès al seu interior i al seu voltant un cert grau de corrupció (ni massa gran per a ser *general*, ni massa petit per a ser insignificant o un invent dels enemics), i en comptes de combatre'l, el nega iradament. La brutícia és relativa (i no exclusiva del PSOE), però l'única manera de netejar-la és voler-la veure. Però no la volen veure: tanquen els ulls, criden, amenacen i es proclamen víctimes innocents i netes de tot pecat.

Enmig d'un míting a Sevilla, penós i poc triomfal, Alfonso Guerra ha dit que "si volen catarsi, n'hi haurà per a tots".

Seria massa bonic: netejar primer la pròpia casa, netejar-la *de veritat*, i demanar la mateixa netedat als altres.

Però no hi ha perill: no ho faran. Cridaran a *cerrar filas* o a la defensa de *cien años de honradez*. Qualsevol cosa. I en la societat s'escamparà encara la sospita permanent. Segurament, cada vegada amb més raó.

LA DERROTA SANDINISTA

En el moment de tancar aquesta edició d'EL TEMPS, arriben els primers resultats de les eleccions a Nicaragua: la UNO (Unión Nacional Opositora) de Violeta Chamorro ha assolit una victòria contundent: el 59% dels vots, contra el 41% del Frente Sandinista. Daniel Ortega ha reconegut la derrota. Nicaragua, ara, s'enfronta a una difícil etapa, en la qual sembla que els dos adversaris, per primera vegada, coincideixen en els objectius essencials: reconciliació, pacificació, reconstrucció. El poble de Nicaragua, per error dels uns i interferència escandalosa dels altres, ha patit ja massa. Els sandinistes, ara, hauran de demostrar que des de l'oposició també es pot treballar pels interessos populars. Els vencedors hauran de demostrar que no són titelles de ningú, i que eren mereixedors de l'ampli suport que han rebut dels electors.